

Foto: Z barevné tvorby pedagoga opavského Institutu tvůrčí fotografie doc. Mgr. Václava Podestáta - Zábřeh, 2008.

„Prostřednictvím pohledu na člověka chci něco vypovědět o druhých i o sobě,“ přiznává doc. Václav Podestát

Jsou zprávy, jimž přejeme, aby obletěly doslova celý svět. Takovou představuje i informace, že fotograf a výtvarný pedagog Mgr. Václav Podestát je docentem! A byť k jeho jmenování došlo už na počátku listopadu, na svůj nový titul, jak potvrdil při setkání 13. prosince, si stále zvyká. „Vždyť jádro života je potřeba hledat někde jinde než v titulech,“ řekl při konzultaci Institutu tvůrčí fotografie (ITF) v Beskydech.

Na Horní Bečvu začal jezdit už v polovině osmdesátých let, tedy ještě v časech, kdy se tu konaly konzultace Institutu výtvarné fotografie Svazu českých fotografů. V jednom z prvních katalogů, který zásluhou ITF vydala Filozofická fakulta Slezské univerzity, aby připomněla dvacetiletí Institutu výtvarné fotografie, o jehož vznik se na počátku sedmdesátých let zasadili Karel Otto Hrubý a Antonín Hinšt, je zastoupen ukázkou ze svého věhlasného cyklu Lidé (Paříž, 1990). „Horní Bečva je tedy pro mě vpravdě osudová. V době, o níž mluvíme, jsem tu potkal jak Vladimíra Birguse, Antonína Braného a Miroslava Myšku, tak Milana Borovičku a Miloslava Stibora,“ potvrzuje V. Podestát (1960) a od jeho domovského působiště, Kralovic na Plzeňsku, dost vzdálené Beskydy zůstávají pro něj krajem jistoty. „Uchovávám si odtud řadu paměťových záznamů, ale vznikly zde také střípky mozaiky mé volné tvorby,“ dodává.

K úspěšnému završení habilitačního procesu na Vysoké škole výtvarných umění (VŠVU) v Bratislavě, který trval více než tři roky, došlo 6. listopadu, kdy před členy komise a oponenty vystoupil s tematickou přednáškou, v níž rekapituloval nejen svou tvorbu a publikační činnost, ale také své pedagogické aktivity, když všechno zmiňované dříve detailně rozebral na 288 stranách habilitační práce. Ještě téhož dne byl pak rektorem VŠVU docentem jmenován. „V přípravě jsem dbal na systematičnost a provedl si vnitřní pracovní inventuru, což si vyžádalo čas, stejně jako omezení v jiném směru. Proto mi v ledničce leží filmy s černobílou tvorbou z posledních dvou let. Snad se na ně teď konečně dostane a některé snímky budu moci zařadit do připravovaného výběru pro výstavu v Galerii Klatovy-Klenová,“ usmívá se V. Podestát a naznačuje, jak čas běží opravdu o překot. „Ale neméně podstatný je pro mě pocit zhodnocení práce uplynulého období,“ připojuje bezprostředně s vědomím, že habilitace nebyla jen záležitostí jeho osobní prestiže, ale také jména ITF a celé Slezské univerzity.

Právě s ní totiž po absolutoriu na Institutu výtvarné fotografie (1988) a FAMU (1994) spojil prostřednictvím ITF Filozoficko-přírodovědecké fakulty svou pedagogickou dráhu. „Tak se stalo, že výše jmenované osobnosti naší fotografie byly najednou mými kolegy,“ konstatuje a netají, jak podstatný díl tvůrčího naplnění v pedagogickém působení našel. Bonus pro ně vidí v podpoře, jíž se mu na ITF dostává od těch, kdo na docenturu dosáhli před ním. „V blízkosti Aleše Kuneše, Otakara Karlase, Pavla Máry, Jindřicha Štreita, o Vladimíru Birgusovi, který byl i jedním z oponentů mé habilitační práce, nemluvě, zůstávám nováčkem,“ usuzuje doc. V. Podestát, přestože ví, že tento bonus nebyl jediným. „Za druhý pokládám letitou zkušenost z organizace výstav, potažmo z konfrontací s veřejností, jež tato činnost přináší. To mi velmi pomáhá v komunikaci s posluchači, která určitě prochází proměnami. Vlivem doby, ale i těmi osobnostními,“ vypovídá a cení si zpětné vazby jak ze strany kolegů-pedagogů, tak studentů.

V těchto souvislostech si V. Podestát v posledních 15 letech, kdy pracuje též pro ITF, zvykl přistupovat rovněž k volné tvorbě, jíž vévodí dlouhodobý cyklus Lidé. „Od chvíle, kdy jsem ho v lednu 2004 představil v Opavě, uplyne brzy deset let. Viděli ho ale i návštěvníci mých výstav v Polsku, na Litvě a ve Vídni, kde jsem navíc poprvé nabídl rovněž barevnou fotografii,“ bilancuje doc. V. Podestát (v případě posledně jmenované se jednalo o výstavu Privátní příběhy konanou v listopadu 2008 v Galerii auf der Pawlatsche v kampusu Vídeňské univerzity péčí její katedry slavistiky - pozn. autora). „Prostřednictvím pohledu na člověka chci něco vypovědět o druhých i o sobě. Přiznávám, že někdy lidem vstupují do soukromí, ale nijak ho neohrožuji, snažím se jen o záznam prchavého okamžiku. A ve vteřině, kdy stisknu spoušť, jsou fotografovaní mými lidmi,“ charakterizuje svou práci na známém cyklu, v níž se snaží o obsažnost, sdělnost a vzájemnou komunikaci. „Usiluji vždy o to, aby se dominantou výstupního obrazu stal vizuálně zajímavý autentický prožitek,“ prozrazuje.

Pro Muzeum a galerii severního Plzeňska v Mariánské Týnici připravuje V. Podestát výstavy sochaře Stanislava Hanzíka, keramika Jana Eckerta i malíře, publicisty, galeristy a pedagoga Západočeské univerzity v Plzni Václava Maliny. Bude k nim jistě přistupovat se stejným soustředěním, jak tomu bylo v minulosti u „jeho“ výstav Zdeňka Lhotáka, Olbrama Zoubka,

Věry Janouškové, Jitky a Květy Válových, Adolfa Borna a dalších. „Ačkoliv je zřejmé, že stěžejním podnětem k našemu setkání byla má habilitace, sama o sobě nemůže vlastní život převýšit. Samozřejmě si jí vysoce cením, vždyť jsem do ní vložil kus poctivého úsilí a jsem si dnes naprosto jist, že nebyla v žádném případě zadarmo, přesto základ postavení člověka v životě, v kultuře života a dále u mě také v tvorbě a v pedagogické praxi spočívá v jiných pohledech, jimž je přímá vazba na hodnosti poměrně vzdálená,“ rozloučil se V. Podestát.